

РЕШЕНИЕ

№ 1485

гр. Пловдив, 25.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Екатерина Вл. Мандалиева

Членове: Недялка Д. Свиркова Петкова
Величка З. Запрянова

при участието на секретаря Елена П. Димова
като разгледа докладваното от Величка З. Запрянова Въззивно гражданско дело № 20225300502167 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Н. Т. Т., ЕГН *****, против решение № 260010/18.04.2022 г., постановено по г. д. № 229/2019 г. по описа на РС Първомай, с което е отхвърлен, предявеният от жалбоподателя срещу „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, ЕИК 833066300, иск за заплащане на сумата от 3000,00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, понесени вследствие на неоснователни претенции на ответното дружество за изпълнение на задължения – предмет на г. д. № 368/2015 г. по описа на РС Първомай, като жалбоподателят е осъден да заплати на ответника 528,00 лева – разноски за платено адвокатско възнаграждение.

В жалбата са изложени подробни оплаквания за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на съдебното решение. Излагат се съображения за причинените на жалбоподателя притеснения, стрес, страх, срам и прогресивно влошаване на здравословното състояние в резултат от неоснователно предявени срещу него претенции на въззиваемото дружество за неплатени задължения за ВиК услуги за собствен на жалбоподателя имот, находящ се в гр.***. Поддържа се неправилност на изводите на първоинстанционния съд, във връзка с времето на снабдяване от жалбоподателя с представените медицински документи. Поддържа се, че въззиваемото дружество е действало недобросъвестно, доколкото и по двете, приложени към настоящото дело - г.д.№ 368/2015г. на РС Първомай и ч.г.д.№ 136/2015 г. на РС Чирпан са приложени уведомления, че желае отказ от ВиК услуги. Сочи се, че обстоятелството, че жалбоподателят е страна по различни дела в РС Първомай, не следва да се тълкува в негов ущърб, доколкото по всички е ищец, с изключение на

посочените две образувани от ВиК С.З., по които е ответник. Моли се за отмяна на атакуваното решение и вместо това уважаване на предявените претенции. Претендират се разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, ЕИК 833066300, чрез адвокат А. С., с който жалбата се оспорва като неоснователна. Излагат се съображения в подкрепа на атакуваното решение и се моли то да бъде потвърдено. Претендират се разноски.

Окръжен съд Пловдив, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с осъдителен иск с правна квалификация чл. 49 от ЗЗД, вр. чл. 45 от ЗЗД, предявен от Н. Т. Т. против „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, с който се претендира присъждане на сумата от сумата от 3 000,00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, понесени вследствие на неоснователни претенции на ответното дружество за изпълнение на задължения – предмет на г. д. № 368/2015 г. по описа на РС Първомай.

Претенцията е обоснована с твърдения, че ответното дружество е предприело неправомерно начисляване на суми и обявяване на ищеца за длъжник, като е образувало по реда на чл. 410 от ГПК ч.г.д.№ 136/2015 г. на РС Чирпан, последвано от производство по реда на чл. 422 от ГПК по г.д.№ 368/2015 г. на РС Първомай, за събиране на сумата от 636,45 лева – неплатена цена за доставка на питейна вода и отвеждане на канална вода за периода от 13.06.2012 г. до 01.02.2015 г., за собствен на ищеца обект, находящ се в гр.***, ведно с лихви и разноски по делото. Въпреки благоприятния за него изход от делото и отхвърляне на предявените претенции, в рамките на две години, докато траело съдебното производство по посочените дела, а и близо година след това, ищецът приемал успокоителни лекарства, изпитвал напрежение, безпокойство, както и страх да се среща с хора, за да не му се подиграват, че има задължения към ВиК. Счита, че посочените изживявания представляват търпени неимуществени вреди, в резултат от описаното неправомерно поведение на ответното дружество, чрез служителите му, обезщетението за които е справедливо да бъде определено в размер на претенцираната сума от 3000,00 лева.

Ответникът оспорва основателността на исковете. Твърди, че не е налице неправомерно поведение на негови служители, които да обосновават ангажиране на отговорността му.

За да постанови обжалваното сега решение, с което предявената претенция е отхвърлена, районен съд е приел, че поначало действията по отправяне на предсъдебна покана и предявяване на иск, предприети от страна на ответното дружество са правомерни такива, и доколкото не е налице злоупотреба с право, а същите са предприети с убеждението, че се брани съществуващо субективно право, въпреки отхвърлителното съдебно решение, липсва противоправно поведение на ответника; не е установено наличието на заявените неимуществени вреди, както и връзката им с поведението на служителите на ответното дружество.

При извършена служебна проверка по чл. 269 от ГПК, в рамките на дадените му правомощия, съдът намира така обжалваното решение за валидно и допустимо. Не са налице нарушения на императивни материалноправни норми, които въззивният съд е длъжен да отстрани без да има изрично направено оплакване в тази насока, съгласно задължителните указания дадени с тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълкувателно дело № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, поради което и по отношение правилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл. 269, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

По посоченото в жалбата относно правилността на обжалваното решение:

Отговорността по чл. 49 от ЗЗД е обективна. Тя е за чужди виновни противоправни действия. Основание за възникването ѝ е кумулативното наличие на следните предпоставки: осъществено противоправно поведение от лице (делинквент) при или по повод изпълнението на работа, възложена от ответника, настъпили вреди за пострадалия ищец; вина у делинквента, както и причинно-следствена връзка между неговото противоправно действие или бездействие и настъпването на вредите. Липсата на който и да е елемент от този фактически състав представлява самостоятелно основание за отхвърляне на иска по чл. 45 от ЗЗД, съответно и на този по чл. 49 от ЗЗД.

Пред настоящата инстанция не се оспорва, а и от приложеното към настоящото дело г.д.№ 368/2015 г. на РС Първомай се установява, че с постановено по него решение № 88/31.08.2017 г., влязло в сила на 05.10.2017 г., са отхвърлени предявени от „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД против Н. Т. Т. по реда на чл. 422 от ГПК иски за признаване дължимостта на суми, по издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК по ч.г.д.№ 136/2015 г. на РС Чирпан, а именно: 636,45 лева – неплатена цена за доставка на питейна вода и отвеждане на канална вода за периода от 13.06.2012 г. до 01.02.2015 г., за собствен на ищеца обект, находящ се в гр.***, ул. „***П.Г.“№***, ведно със законна лихва от 09.04.2015 г. до окончателното изплащане и 67,63 лева – лихва за забавено плащане за периода от 01.08.2012 г. до 01.02.2015 г.

Не е спорно и това, че в хода на производството по г.д.№ 368/2015 г. на РС Първомай, настоящият жалбоподател е заплатил на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД част от претендираната сума, в размер на 78,30 лева, като на л. 156 от г.д.№ 368/2015 г. на РС Първомай сам жалбоподателят /като ответник/ е представил платежен документ от 31.08.2016 г.

Във въззивното производство са приети писмени доказателства за новонастъпили обстоятелства, касателно здравословното състояние на жалбоподателя, а именно: епикриза, издадена от „МБАЛ – Първомай“ЕООД, гр. Първомай, касаеща период на болничен престой на жалбоподателя от 03.03.2022 г. до 08.03.2022 г. и експертно решение № 3978/20.09.2022 г., издадено от УМБАЛ „Пловдив“АД.

При тези данни настоящата инстанция намира, че по делото не е установено наличието на осъществено противоправно поведение от лице (делинквент) при или по повод изпълнението на работа, възложена от ответника.

Сочените в исковата молба действия на ответното дружество, изразяващи се в подаване на заявление по реда на чл. 410 от ГПК срещу ищеца и предявяване впоследствие на установителен иск по реда на чл. 422 от ГПК, са правомерни. Те представляват реализация на субективно право. Конституционно право на всеки гражданин е да подава иски молби, жалби, петиции, предложения, като така търси защита на накърнени или застрашени свои права и интереси (чл. 56 от Конституцията на Република България). Такъв е и настоящият случай.

Неправомерна е злоупотребата с тези права. Когато те се упражняват недобросъвестно, с цел да се увредят чужди права и/или законни интереси (по аргумент от чл. 57, ал. 2 от Конституцията и по чл. 8, ал. 2 от ЗЗД). От своя страна добросъвестността е налице, когато процесуалното право се упражнява с убеждението, че съществува, без значение дали предприетата защита е адекватна и без значение съществува или не в действителност субективното материално право. Когато правото е упражнено чрез иск, не е достатъчно отхвърлянето му с влязъл в сила съдебен акт, за да се приеме, че е налице злоупотреба с права от страна на ищеца, а пълно и главно доказване от пострадалия, че ищецът е съзнавал, че претендираното право не съществува, но въпреки това е упражнил правото си на иск, с цел единствено да увреди насрещната страна (в този смисъл решение № 53/04.04.2018г. по г.д. № 1913/2017г., III

г.о. на ВКС; решение № 59/04.05.2017г. по г.д. № 2817/2016г., III г.о. на ВКС; решение № 264/01.10.2014г. по г.д. № 2531/2014г., IV г.о. на ВКС; решение № 245/05.11.2014г. по г.д. № 1734/2014г., III г.о. на ВКС и др.).

В случая по делото не е установена злоупотреба от страна на въззиваемото дружество и предприети срещу жалбоподателя действия единствено с цел да бъде той увреден при съзнавана липса на право – коментираните действия са предприети, за да се установи в хода на състезателен съдебен процес, дължимостта на претендираното вземане, с оглед възникнал за това спор. Последното се установява по категоричен начин от представената по г.д.№ 368/2015 г. на РС Първомай кореспонденция между жалбоподателя и въззиваемото дружество (л. 87 и л. 88), в която жалбоподателят твърди, че не е надлежно уведомен водомерът му да е развален и че е поискал спиране на водоподаването към имота му, което и било сторено и поради това не дължи претендираните суми за вода, а въззиваемото дружество – че повредата на водомера е констатирана и удостоверена през месец август 2012 г., а прекъсване на водоподаването в обекта на жалбоподателя е възможно след подаване на писмено заявление, каквото жалбоподателят е поканен да депозира. На свой ред, с доброволното плащане в хода на процеса по г.д.№ 368/2015 г. на РС Първомай, на сумата от 78,30 лева, жалбоподателят е признал съществуването на вземането на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД до този размер, което само по себе си обосновава правомерност и добросъвестно упражняване на процесните действия на въззиваемото дружество, насочени към събирането □. Посоченият извод не се опровергава по никакъв начин от събраните в хода на делото доказателства, при доказателствена тежест на жалбоподателя за това.

Липсата на първата от горепосочените предпоставки (противоправно поведение), които, както се посочи по – горе, следва да бъдат налице кумулативно, прави безпредметно изследване наличието на останалите, поради което и доводите във въззивната жалба в тази връзка не следва да бъдат разгледани, както и не подлежат на обсъждане събраните във връзка с тях доказателства. Не е налице фактическият състав на чл. 49 от ЗЗД за ангажиране на отговорност на въззиваемото дружество спрямо жалбоподателя за заплащане на обезщетение, поради което и така предявеният иск, като неоснователен, следва да бъде отхвърлен.

Предвид пълното съвпадане на фактическите и правни изводи на въззивната инстанция с тези на първостепенния съд, въззивната жалба се явява неоснователна, а обжалваното решение следва да бъде потвърдено, като правилно.

С оглед крайния изход от спора на въззиваемота страна се дължат разноски на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК. Същите са в размер на 528,00 лева, с включен ДДС, адвокатско възнаграждение, съгласно договор за правна защита и съдействие от 03.08.2022 г. (л. 114 от делото на РС), заплатено в брой, и следва да бъдат присъдени.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260010/18.04.2022 г., постановено по г. д. № 229/2019 г. по описа на Районен съд Първомай.

ОСЪЖДА Н. Т. Т., ЕГН *****, с адрес: с.Г., общ.П., обл.П., ул. „Х.Б.“ №***, да заплати на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, ЕИК 833066300, със седалище и адрес на управление: гр.С.З., ул. „Х.Б.“ №***, сумата от 528,00 лева (петстотин двадесет и осем лева), представляваща разноски за адвокатско

възнаграждение във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____